

Scinteia pionierului

ORGAN AL COMITETULUI CENTRAL AL UNIUNII TINERETULUI MUNCITOR

Anul VIII * nr. 30 (486) miercuri 11 aprilie 1956 * 4 pagini 15 bani

Măr frumos, vei răsplăti
Grija care pionierii,
Ți-au purtat-o ca să fii,
Mai frumos decît toți merii!

**Înți temelia
și apoi acoperișul!**

— Discuție cu tovarășa Felicia Brătianu, profesoară de limba română la Școala nr. 16, București.

Inchipuți-vă că un zidar, apucându-se de lucru, ar începe construcția unei case nu cu temelia, așa cum se face de obicei, ci cu acoperișul. Ce-ar putea ieși din asta nu e greu de presupus.

Se înțelege, un asemenea zidar nu există. Există în schimb unii școlari care atunci cînd își fac lecțiile procedează întocmai ca zidarul închipuit de noi.

Nu de mult am dat copiilor din clasa a VI-a B, ca temă pentru acasă, o frază căreia trebuia să i se facă analiza sintactică. În clasă se vorbise despre complement și urma, ca acasă, copiii să aleagă complementele din frază și să arate ce fel de complement este fiecare. Nu e greu de priceput că înainte de a te apuca de o asemenea temă, trebuie mai întii să-ți reamintești regulile, să-ți reamintești întrebările care se pun pentru aflarea fiecărui complement. Dragoș P. însă n-a procedat așa. I s-a părut probabil că el nu mai are nevoie să-și revadă notițele, să citească regulile din carte. A trecut direct la scrierea temei.

Imi închipui că și alți copii procedează așa. Dar sistemul acesta e greșit, copii. Tema scrisă pentru acasă reprezintă ceea ce numim noi punerea în practică a cunoștințelor căpătate. Asta înseamnă că

atunci cînd te apuci să faci tema trebuie să stăpînești pe deplin cunoștințele pe care le cuprinde lecția respectivă. Așa dar, o temă bună va ieși numai atunci cînd mai înainte ai revăzut notițele, ai citit lecția din manual și astfel totul ți s-a limpezit în minte.

De regula aceasta trebuie să ții-neți seamă și atunci cînd repetați materia în vederea examenelor. Recapitulînd un capitol al gramaticii, repetați mai întii regulile cuprinse în acel capitol, iar apoi căutați să aplicați acele reguli în cît mai multe exerciții.

Așa dar copii, întii temelia și-apoi acoperișul!

AI. MIHU

Portarul văzu rîndul de pionieri încă de departe. Erau cei de la Școala de 7 ani mixtă nr. 2, din Lupeni.

— Iați-vă au ajuns la poartă.

— Ce-i cu voi? Nu știți că nu e voie să intrați?

— Ba, noi avem voie, că sîntem în cercul tinerilor mineri — sări Mihai Popovici să-l lămurească pe portar.

— Aha, voi sînteți „tinerii mineri”? Ei, pe voi am primit dispoziție să vă las. Veniți pe aici... În sala asta. Vă place? Numai stați linișor: pînă vine tovarășul inginer.

Pionierii se uitară mai întii mirări în jur. Știau că cercul va fi instalat într-o sală în clădirea administrației minei, că vor veni să-l învețe chiar tovarășii ingineri. Dar nu se așteptau să găsească o sală cu fel de fel de unelte. Nerăbdători se repeziră să le cerceteze. Mai repede a fost recunoscută lampa de miner. Cei mai mulți dintre pionieri erau fii de mineri și

fiecare avusese prilejul să se folosească de vreo lampă. Se mai găseau în sală ciocane pneumatice, câteva hărți topografice. O hartă demonstra formarea straturilor de cărbune. Pe un banc erau înșirate machete de secțiuni de galerii și puțuri.

— E grozavă sala cercului nostru, exclamă plin de entuziasm Mihai, dar în mină cînd intrăm?

— Să cunoaștem mai întii bine geografia Văii Jiului, răspunse la întrebare tovarășul inginer care intrase pe ușă neobservat.

— Geografie? Și la școală învățăm geografie. Noi credeam că mai întii vom intra în mină, să-ri rădă.

— În mină așa dintr-odată!? se miră tovarășul inginer. Dar voi nici nu știți ce-i acela un abataj. Și acesta nu-l lucru cel mai necesar de știut. Trebuie să vă pricepeți cel puțin să țineți în mină o

unealtă. Și pe lângă asta sînt atîtea lucruri ce trebuie învățate. Vom intra și-n mină, dar pînă atunci aveți răbdare.

Tovarășul inginer avea dreptate. Totuși dorința de a intra în mină nu-i părăsi pe pionieri. Dar parcă pe lângă aceasta se mai născu în ei un fel de mindrie: să intre în mină și să se uite doar la părinții și frații lor mai mari cum scoț cărbunele la lumină iar ei ce să facă? Să stea cu mîlile virite în buzunar? Ba nu, să le arate ce știu și ei, ce-au învățat la cerc. O astfel de vizită nu i-ar bucura prea mult.

Cînd vor intra în mină să știe să determine o rocă, să țină în mină o unealtă. Măcar un bulgăre de cărbune să doboare și ei. Atunci da, nu-și vor desmînji numele de tineri mineri.

Elvira CRAIU

Cînd vom intra în mină?

ZAICA
ZAIȚEV
REPETĂ
MATERIA

La botanică...

La matematică...

La limba rusă...

Și iați ce se va întîmpla în ajunul examenelor...

Desen de Farcaș CONSTANTIN
cl. a VII-a cercul de desen Casa pionierilor
Lugoj

Moș Martin

Din birlog, botul își scoate
Moș Martin ce nu mai poate
De slab și de somnoros...
Ura! Bine că s-a-ntors
Primăvara însorită
Și de Moș Martin iubită!

La lumină dînsul iese
In stomacu-i să îndese
Multă miere de albine
Și să se îngrășe bine
Că de cînd cu larna, el e
Numai oase, numai piele!

Nicolae PUTINEI
cl. a VI-a
Școala de 7 ani nr. 170
București

Duritul căruțelor cu roți înalte și cai mărunți s-a pierdut spre cîmp. O vreme, satul s-ar părea că a rămas fără nici un suflet de om. Nu-i de fel mișcare, zgomot. Doar peste oglinda abia ghicită a bălții se zăresc, prin pînzele tremurătoare de aer, săgetările pescărușilor.

...Dar satul n-a rămas pustiu. În băutura unei gospodării a ieșit un moșneag cu vreo trei plozi cît mosoarele, ținîndu-se scai după dînsul. Moșneagul are un tîrn de nuiele și o greblă. Se apucă de strînsul ogrinjiilor și frunzelor risipite prin curte. Le strînge să le dea foc. Și de prin alte ogrăzi au început să se înalte pricolci de fum. Altundeva, o băbuță lîpește prispa cu lut. Alta trage un chenar albastru pe pereții proaspăt spoși în alb și se oprește din cînd în cînd să-și admire arta.

Nu-i pustiu satul, cu toate că s-au dus oamenii la treburile ogorului. Au rămas uncheșii și găglicile. Și încă n-au rămas degeaba. Zoresc și ei să dea oaselor și curțiilor față nouă, curată și proaspătă că doar a venit primăvara...

A venit primăvara în sat. A venit și blîndă și dîcotoitoare. Blîndă prin seninul cerului și dulceața soarelui, dîcotoitoare fiindcă a strînit pretutindeni o mie și una de treburi, a făcut să zumzăie de muncă cîmpul și ogrăzile. În fiecare gospodărie din Chiscani primăvara a adus zarvă. Dar lucrul acesta poți să-l simți mai bine și mai bine în gospodăria cea mai harnică și mai cuprinsă a satului: Colectiva din Chiscani. Ei zice „Grivița Roșie” și e una din gospodăriile tinere ale regiunii Galați. Nu viețuiește de

mult, dar ochii a tot mai mulți chiscăneni se îndreaptă spre ea. Colectiva a plecat la drum cu 17 familii și acum cuprinde 49. Unii s-au înstrier chiar în primăvara asta. Și cereri noi mai sînt...

El, dar să poposim puțin la sediul „Griviței Roșii”. Picăm în miezul unei bucurii: au sosit tractoarele. Uite-le cum păcăne din motoare și se rotesc ca niște cocori mari. Adevărat: cocori de fier. Ca și acele păsări călătoare, vin în pragul primăverii să vestească muncă și bucurie. Dar o deosebire e: că aceștia și-au adus cu ei și culbul, adică vagonul-căsuță, vopsit și curat, în care locuiesc tractoriștii.

În toată frămîntarea aceasta e greu să stai de vorbă cu cineva. Președintele, brigadier, contabil, sînt duși pe cîmp, în recunoaștere, să aleagă loturile uscate ce vor fi arate întii. Doar secretarul U.T.M., Ion Cader, e pe aproape. Ară cu calii grădina de legume a colectivei. Ară cu spor, înfigînd vîrtos fierul. E colectivist vrednic și de frunte secretarul, deși n-a împlinit nici 20 de ani. Toamna trecută, pentru munca lui a dus abasă aproape 10.000 kg. cereale. Într-un răgaz scurt, cînd adapă animalele și le lasă să mai răsufle, tovarășul Cader ne spune planurile de ast an ale colectivității, cite hectare de orz, cite de porumb și de mazăre vor semăna. Dar mai ales îi place să vorbească despre viitoarea livadă de cași care va fi mîndria lor și despre crescătoria de păsări pe care o vor amenaja anul acesta. Vorbește așa de aprins, în-

cît parcă vezi caișii în floare și auzi sutele de orătâni cîntăcînd în țarcurile lor...

Școala nu-l departe de sediul colectivei. E liniște în școală. Oră de curs. Așteptăm să se sfîrșească. Mai e un minut... și, de-odată, surprindere: în locul bunoscutului clopoțel vînturat pe coridor, izbucnește zbrîniitul prelung al unor sonerii electrice. E opera tinerilor fizicieni din școală, care au instalat în fiecare clasă cite una. Dar ne așteaptă altă surpriză: odată cu zumzetul obișnuit al recreației, pe geamul larg deschis al camerei pionierilor se revarsă o melodie plăcută. De astă dată e „opera” unui aparat de radio puternic, nou-nouț (are chiar și ochi magic!). Povestea aparatului e următoarea: anul trecut, elevii au ajutat stațiunea experimentală I.C.A.R. la cîrnițul bumbacului. Drept răsplată, I.C.A.R.-ul le-a dat 800 de lei. La aceștia au adăugat banii obținuți din valorificarea porumbului cultivat de ei pe lotul școlar. Restul a fost simplu: un drum la cooperativă... și gata.

Cum se vede, micii dar pricepuți gospodari. Și fiindcă sînt gospodari, primăvara le-a adus și lor treburi destule. Zilele trecute au curățat de omizi livada Sfatului Popular. Pe lotul școlar e forfotă mare în ceasurile libere. Vor să cultive anul acesta soiuri noi și bogate.

Mîine, poimîine ai să-l vezi pe școlarii aceștia asemeni lui Cader, secretarul, plănuiind livezi întinse, crescătorii model și mai știa eu ce lucruri nemaivăzute în Chiscani...

Vasile MANUCEANU

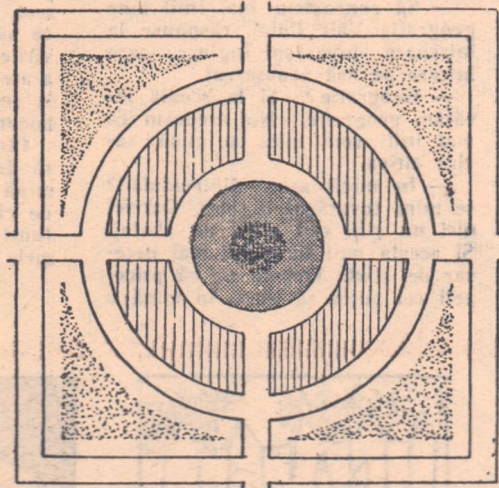
Grădina de FLORI

A venit primăvara. În curtea școlii sau acasă, mulți dintre voi pot să-și aranjeze o grădiniță de flori.

Pentru aceasta curățați mai întii terenul, strîngeți gunoii și dați-i foc. Gîndiți-vă apoi cum să aranjați rondurile și straturile de flori. Cu alte cuvinte faceți-vă un plan al grădiniței. Toate florile sînt frumoase dar aranjate cu puțină pricepere ele își vor spori frumusețea. Iată în desen un asemenea plan. Rondurile și alele circulare vor da un frumos aspect grădiniței. Nu e greu să marcați terenul săpat. Grădina poate fi pătrată sau dreptunghiulară (după cum aveți terenul) dar în centrul ei înscieți un cerc. Și iată cum faceți acest lucru. Cu ajutorul a două sfori duceți diagonalele terenului iar în punctul în care se întretaie, bateți un țărș. Ați marcat în felul acesta centrul. De acest țărș legați o sfoară care are la

capătul celălalt un țărș cu care trasați rondurile și alele după mărimea pe care o doriți.

Planul grădiniței e gata. Săpați acum pămîntul din straturile în care veți planta florile. Mărungiți-l bine cu grebla și nivelați-l. Dacă aveți, împrăștiati, înainte de

trăca să nu se acopere între ele. Răsadurile le aranjați la 20-30 cm. distanță între ele. În anjarea florilor trebuie să țineți seamă ca și culorile lor să se îmble armonios. În centrul rondului plantați citeva rădăcini de „cana indică” de culoare roșie, apoi citeva rînduri de salvie iar restul ghețișoară.

In cele patru brazde din jurul rondului plantați la mijloc gura leului iar la margine mușcate, crăițe sau petunia. Colțurile, grădinița plantați-le pe margine cu 2 rînduri de mixandre iar restul cu cîrciumărese. Aranjîndu-le astfel veți avea o grădiniță cu un

colorit foarte frumos și cu plante care înfloresc toată vara. Voi știți însă că nu e totul să lucrați bine la început. Aveți grijă să udați la vreme florile voastre și să le pliviți de buruieni.

Ing. horticol Ion VASILE

MICII NOȘTRI PRIETENI

În țara vecină și prietenă, Republica Populară Federativă Iugoslavă, copiii se bucură de o deosebită atenție și îngrijire. Popoarele Iugoslaviei, le creiază tinerelor vîrstare condiții cît mai bune de viață. În timp ce părinții lor sînt la lucru, cei mici petrec ceasuri plăcute la căminele de zi. Educatoarele se ocupă de ei cu dragoste, creîndu-le jocuri și distracții potrivite vîrstei.

Pasiune

La urma urmei, dacă stai și socotești, găsești că aproape fiecare școlar are pasiunea lui. Îl întrebi pe cine unu!

— Ia spune, ce-ți place ție mai mult?

— Apoi mie, mai mult și mai mult, îmi place fotbalul! Îți răspunde el.

Ei, dar nu toți copiii se dau în vînt după fotbal. Unora le place foarte mult lectura, altora — cuvintele încrucișate și problemele de matematică distractivă, mă rog, fiecare cu dorințele și bucuriile sale.

Așa dar, nu e greu de închipuit că și pionierii din clasa a VI-a de la Școala nr. 7 ani, nr. 16 din Arad, își au și ei pasiunile lor: iubesc grozav de mult mașinăriile, tehnica. Nu e zi din săptămîna în care în clasa lor să nu se aducă vorba despre mașini. Vinerea mai ales... ei, da! Vinerea, la sfîrșitul orelor, ușa clasei se deschide și în cadrul ei se ivește capul cu ciuf, cu ochi veșnic surzător, capul lui Bătrîna Eugen din clasa a VII-a.

— Hei, Ușvat, Neamțu, Turcaș! La trei ne-ntîlnim, înțeles?

— Înțeles! Răspund în cor opt glasuri de băieți.

Și la trei, din strada de lângă podul de peste calea ferată, un grup de copii pornește vesel spre Casa pionierilor.

★
Cercul de mecanică de la Casa pionierilor din Arad are două săli. Una din ele e plină cu mese din acelea lungi, numite bancuri, la care sînt prinse menghinete. Aici e sala de „lăcătușerie”. Cealaltă are tot soiul de mașini unelte: o mașină de găurit metale, un ciocan mecanic, un polizor, o raboteză și, culmea! chiar și un strung. În sala aceasta cu mașini unelte au nimerit pentru prima dată cei de la Școala nr. 16. Dar cînd să încerce mașinile, hop! se ivi tovarășul profesor.

— Mai domol, copii, mai domol! Pînă la mașini aveți încă multe de făcut. Poziți mai înții în sala de alături.

Așa e regula aici, la cercul de mecanică. Înții înveți să minuiști pila, să tai cu dalta; apoi înveți cum este alcătuită o mașină unealtă și numai după aceea poți să lucrezi la ea. Ca să treci prin toate acestea și se cere răbdare, foarte multă răbdare! Dar cînd înima te îndeamnă, poate oare să te împiedice atîta lucru? Ziua în care au ajuns, înșfîșit, să lucreze la strung a fost pentru ei poate cea mai frumoasă zi! Și de atunci, nu trece o vineri în care băieții de la Școala nr. 16 să nu lucreze la strung.

Dar de ce oare astăzi nimeni dintre ei nu s-a dus la strung? Ușvat taie cu dalta o steluță de tablă. Henț Florian

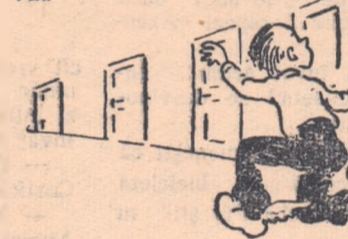
lucrează la raboteză, Turcaș — la mașina de găurit metale. Să fi pierit oare interesul celor de la Școala nr. 16 pentru strung? Nicidecum, numai că astăzi... hei, dar asta merită să fie povestită așa cum s-a întîmplat.

De mai multă vreme, la cercul de mecanică, odată cu băieții de la Școala nr. 16 vine și un băiat blond, potrivit de statură și grozav de liniștit. Cei de la Școala nr. 16 au aflat repede că-l cheamă Horvath Gheorghe, că e în clasa a V-a și că învață la Școala nr. 2. Horvath a îndrăgît în scurtă vreme munca din cerc. A învățat repede să minuiască pila dură, pila semi-dură și pila fină, a învățat să taie cu dalta tot felul de figuri din tablă. Un singur lucru nu reușise să facă, și tare mult îl mai dorea! Nu reușise să lucreze, măcar un sfert de ceas, la strung. De multe ori a vrut să-l spună dorința asta tovarășului profesor, dar niciodată n-a îndrăznit. Se temea că cei de la Școala nr. 16 atît de pasionați după strung cum sînt, îl vor repezi spunîndu-i: „Mai încet băiatule, mai stai la pilă! Ești de-abia într-a V-a!”

Dar astăzi, Horvath n-a mai putut să-și lafrîngă dorința și, atunci cînd tovarășul profesor începu să împartă sarcinile, rostii încetșor:

— Tovarășe profesor, astăzi aș vrea să lucrez eu la strung!

Tovarășul profesor se uită înții la Horvath, apoi la Ușvat.

— Așa? Nu știi dacă o să poți astăzi! Ușvat mai are ceva de lucru, la piesa lui, îi răspunde tovarășul profesor.

Horvath își îndreaptă atunci privirea spre Ușvat. Din ochii lui țîșnea parcă flacăra dorinței lui vii. Și Ușvat înțelese.

— Nu, astăzi n-am să lucrez la strung. Trebuie să-mi fac mai înții o steluță.

Copleșit de bucurie, Horvath trecu la strung. Și pînă la sfîrșitul orelor de lucru nu s-a deslipit de lângă mașină nici măcar pentru o elipă.

★
Cei de la Școala nr. 16 au un coleg, Bulboacă Gheorghe

și cheamă. De învățat învață prost, în schimb se simte tare mîndru că-i face pe colegii lui să rîdă din te miri ce. E un fel de „bufon” al clasei.

— Băieți, mă înscriu și eu la cercul de mecanică, se pronunță Bulboacă la începutul anului.

Băieții nu știau cum să ia vorbele astea: în glumă sau în serios. Pînă la urmă Bulboacă s-a înscris la cerc. A venit odată, a venit de două ori, a venit de mai multe ori, dar vail nimic nu arată că el ar fi fost acolo. Ceilalți băieți au lucrat care cite o prismă, care cite o steluță sau cite o piesă la strung. Bulboacă însă n-a lucrat nimic.

De la un timp el n-a mai venit la cerc. Băieții au aflat că umblă de la un cerc la altul, pierzîndu-și timpul de pomana. Odată, la sfîrșitul orelor de lucru, tocmai cînd băieții se pregăteau să plece acasă, hop! apare și Bulboacă.

— Hei, uități-vă, a venit Bulboacă! Îl întîmpinără băieții. Unde-ai fost azi, Bulboacă?

— Azi? Azi am fost la geografie!

— Dar parcă data trecută ai fost la aeromodellism?

— Da, am fost, dar astăzi m-am dus la geografie.

— Data viitoare te duci la desen, nu-l așa?

Bulboacă se prefăcu că n-a auzit.

— Ascultă Bulboacă, la mecanică nu mai vii?

— Nu! — răspuse el, scurțînd din cap.

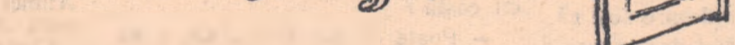
— Foarte bine, îi răspunde Bătrîna. Nici să nu mai vii. Aici e nevoie de băieți serioși și nu de terchea-berchea ca tine.

Bulboacă se întoarse și plecă tot atît de nepăsător cum a venit. Se vedea că n-a înțeles nimic din cuvintele lui Bătrîna. Păcat!

★

Pasiune! — iată ce a sădit în sufletul celor 9 copii de la Școala nr. 16 din Arad, munca în cercul de mecanică.

Vasile BIRGĂOANU

— Nu! — răspuse el, scurțînd din cap.

— Foarte bine, îi răspunde Bătrîna. Nici să nu mai vii. Aici e nevoie de băieți serioși și nu de terchea-berchea ca tine.

Bulboacă se întoarse și plecă tot atît de nepăsător cum a venit. Se vedea că n-a înțeles nimic din cuvintele lui Bătrîna. Păcat!

★

Pasiune! — iată ce a sădit în sufletul celor 9 copii de la Școala nr. 16 din Arad, munca în cercul de mecanică.

Vasile BIRGĂOANU

SPORT

Echipa R.P.R. — campioană mondială

LA TENIS DE MASA

La mii și mii de kilometri departe de patrie, în îndepărtata țară a crizantemelor, Angelica Rozeanu și Ella Zeller, făcînd din nou dovada înalței lor măestrii au adus patriei o strălucită victorie sportivă: pentru a cînta oară titlul de echipă campioană mondială la tenis de masă, performanță unică în istoria acestei discipline sportive. Insufletește de dorința vie de a cuceri noi biruințe pentru gloria sportivă a patriei, Angelica Rozeanu și Ella Zeller au învins rînd pe rînd toate cele 7 echipe cu care au jucat, printre care și puternicele reprezentative ale Angliei și Japoniei.

Pentru cîntea pe care ne-au făcut-o, pentru măestria dovedită și caldul patriotism cu care au luptat, le adresăm salutul nostru.

Două convorbiri

Așa dar, pionier încă, el este totuși cel mai bun șahist al satelor din regiunea Iași. Am făcut cunoștință.

— Dan Ursache, s-a prezentat el scurt. — Sînt elev în clasa a VI-a.

Ne-am împrietenit repede. Dar mi-a istorisit cum a reușit să ajungă campion regional.

— Îmi place tare mult șahul și-l joc de cîțiva ani, — a încheiat el.

Dănuț, așa cum îl strigă colegii, mi-a povestit apoi cum se antrenează în timpul liber. Cînd l-am întrebat cum stă cu învățătura, m-a privit oarecum jignit. Și avea dreptate. Cum să nu te simți jignit de o asemenea întrebare, cînd în catalog ai numai 4 și 5? Discuțînd apoi despre victoria sa, mi s-a părut firească atunci cînd am

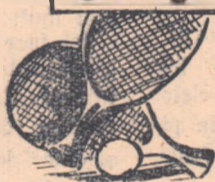
aflat că Dănuț, studiază partidele lui Paul Keres.

A trecut de atunci un an. Dănuț a crescut (nu numai în înălțime) dar mai primește o notă 4, iar în ce privește șahul, e de la sine înțeles. Anul trecut era cel mai bun șahist al satelor din regiunea Iași. Azi, fiind finalist al Spartachiadei de iarnă a tîneretului, a învins la masa de șah și pe orășenii regiunii Iași.

Cred că nu vă supărați dacă l-am felicitat și în numele vostru.

V. RADU

Singura notă 4

...București. Ziua primelor întreceri, a primelor emoții. Bodea Marius, finalistul regiunii Timișoara la tenis de masă, s-a prezentat în fața mesei de joc încrezător totuși în forțele lui... Iată și primul adversar: Alexandru Ionescu, din Ploiești. Lîngă el, Marius, pionierul în vîrstă de numai 13 ani, pare un pitic.

...Meciul începe... Marius trage puternic mingile, fie că adversarul le trimite în partea dreaptă a mesei, fie că le respinge în stînga. A cîștigat primul set, apoi pe al doilea, al treilea și cu aceasta și meciul.

A urmat meciul cel mai greu: cu studentul Valentin Munteanu. Marius a atacat din orice poziție și de pe orice parte. Multă vreme rezultatul a fost egal, avantajul alterînd cînd de partea unuia cînd de partea celuilalt. După o luptă îndelungată care a durat cinci seturi, pio-

nierul timișorean a înregistrat prima înfrîngere

— Nu-i nimic, la anul vei fi primul — îl încurajau unii.

Marius însă nu era de fel descurajat. În proba de dublu băieți, alături de prietenul și colegul său de antrenament, inucitorul Ioan Maier, și-a învins toți adversarii, cucerînd amîndoi titlul de campioni ai Spartachiadei de iarnă a tîneretului de anul 1956.

Cînd cineva a fost de părere că nu prea s-ar afla în relații bune cu capitolul „apărare”, zîmbînd, Marius i-a răspuns de îndată:

— „Am tot timpul să învăț și acest capitol. Dar țîn să spun că, după părerea mea, cea mai bună apărare este tot atacul, așa că... voi continua să practic un joc ofensiv. Promit însă că nu voi mai neglija apărarea. La capitolul asta am luat dealtfel singura notă 4, din viața mea de școlar și... sportiv.”

Zîmbînd apoi stîngărește, Marius fugi spre locul de adunare al finaliștilor spartachiadei, care se pregăteau să defileze în cadrul festivităților de închidere a acestei mari competiții.

Mircea MUNTEANU

Intr-o după amiază

O după amiază luminoasă de primăvară. Gospodarii satului au ieșit în curți. Smulg din pomi cu toporiștele ramurile uscate, respiră nutrețul la soare, sapă și rînduiesc rondurile — din grădină.

Doar în ogradă la Neagu Procopie parcă n-ar fi nimeni.

Tatăl lui e cam bolnav, mama e în casă, țese un lăicer la război. Totuși gospodarul casei nu lipsește nici din această ogradă. E drept, că-i mai subțiratic, și poate o leacă mai măruntel decît ceilalți pe care îi zărești trebăluind prin alte curți.

Gospodarul nostru nu-i altul decît Neagu Procopie, despre care am aflat la școala din sat că este fruntașul clasei a VII-a.

Șuerînd încetșor un cîntec, Neagu pregătește urială pentru vite. Stringe paiete risipite prin curte. Aduce apoi cîteva găleți de apă de la fîntînă.

Se pregătea tocmai să arunce grăunțe păsărilor cînd îl strigă de la poartă Drăgan Constantin, colegul lui de clasă.

— Ai terminat Neagule? Hai, că avem la desen o planșă cam grea.

— Sînt gata! S-o întreb pe mama dacă mai are vreo treabă cu mine și vin degrabă.

Au trecut doar cîteva clipe și Neagu a ieșit din casă, vesel că mama nu-i mai dăduse alte treburi. Cu legătura de cărți la subțioară a pornit cu prietenul lui, Drăgan, să-și facă lecțiile împreună. La sfîrșit de tot, după ce-au terminat lecțiile și-au controlat amîndoi caietele. Drăgan se uita curios în caietul lui Neagu să vadă dacă la exercițiile de algebră au obținut amîndoi aceleași rezultate.

Neagu își aruncă și el ochii pe caietul de romină al lui Drăgan.

— N-ai scris prea curat astăzi, îi atrase el atenția.

— Na-ți-o! Ce-ai fi vrut? Să desenez literele ca pe planșă?

Se înserase. Drăgan și Neagu au ieșit pe uliță. Mergeau amîndoi, spre casa lui Neagu. Pe drum se mai întîlniră și cu alți băieți. Ulița răsuna de glasurile lor. Într-un tîrziu s-au risipit toți în grupuri gălăgioase spre case.

Mia IONESCU

De curînd fotbaliștii echipei belgiene Charleroi ne-au fost oaspeți. Priviți în fotografie o fază interesantă din întîlnirea pe care au avut-o cu echipa C.C.A., întîlnire cîștigată de fotbaliștii romîni cu 4—1.

Toată lumea e de acord că o bicicletă e o adevărată fericire la casa omului, mai ales când omul are 13 ani și visează să ajungă campion de ciclocross. În povestirea noastră, acest om se numește Axente, are chiar 13 ani, dorește într-adevăr să devină campion de ciclocross și este proaspătul posesor al unei biciclete pe care taică-său i-a dăruit-o cu zece minute înainte de a începe povestirea de față. Din partea acestei biciclete așteaptă acum Axente să-i vină titlul de campion. Dar, unele biciclete sînt atît de ciudate... Cite odată, acest fel de biciclete te pot face să câștigi un campionat dar în același timp, să pierzi ceva mult mai prețios... Ceva care-ți cere, pentru a-l recîștiga, mult mai multă osteneală decît obținerea titlului de campion. Propun însă să lăsăm filozofia și să ne grăbim spre strada în care urmează să-i cunoaștem pe eroii noștri.

În această clipă, toți (unsprezece la număr) sînt strînși grămadă în fața casei lui Axente. Dînsul și-a rezemat bicicleta de gard și foarte nepăsător la tot ceea ce se întîmplă în jurul său, își controlează echipamentul. Acest „echipament” stîrnește admirația copiilor cel puțin în aceeași măsură cît bicicleta. Iar Axente arată cam așa: în picioare c-o pereche de ciorapi groși, trei-sferturi, în mîini cu niște uriașe mănuși de blană, pe nas c-o pereche de ochelari străvechi, moșteniți cine știe de la care străbunic și vopsiți cu cerneală albastră ca să fie „de soare”. De asemenea, pieptul îi e încins în diagonală cu două cauciucuri de rezervă iar la șold poartă o sticlă aninată de curea cu

ajutorul unei sfori. Însă dacă-i spui sticlă, Axente se supără; trebuie să-i spui bidon, că bidoane au ciclistii. Copiii adunați ar fi gata să-i spună și avion, doar-doar i-o lăsa și pe el Axente să „facă un tur”.

— Axente, numai pînă la colț...
— Axente, nu-ți vine ție roaga?
— Axente, ai să joci centru în meciul de miine, dacă-mi dai să fac un tur! îi promite Gelu, căpitanul echipei de fotbal a străzii.

Axente se face că n-aude.
Singur Costică nu îndrăznește să spună nimic, deși soarbe din priviri bicicleta; el nu știe să mear-

mărci. Iar la bătaie, toți ar sări pentru el. Judecînd astfel, Axente, după ce se sătură de pedalat, descălecă și le zise:

— V-o dau pe rînd; fiecare merge de-aici pînă la colț și înapoi.

Ochii tuturor străluciră de bucurie.

Primul încălecă, firește, Gelu, care avea, în calitate de căpitan al echipei de fotbal, o netăgăduită autoritate.

Ceilalți își așteptau nerăbdători rîndul. Costică dădea din colț în colț; nespus de mult ar fi vrut să zboare și el în viteza celor două roți.. Dar cum? El nu mai mersese

dată, bicicleta n-o fi fost bine prîponită (ori și una și alta) nu știu, dar fără veste porni singură de-a-lungul rigolei, și cum strada era în pantă, prinse viteză.

— Hi-hi, chicoti Axente, uitați-vă ce bicicletă am; merge și singură, e mai deșteaptă decît Costică. S-o lăsăm și să vedem pînă unde ajunge!

Și-o lăsară. Dar, deodată, înghețară: din partea opusă se ivise un camion care mergea cu spatele. Mergea încet dar sigur către bicicletă. Ii mai despărțeau vreo cinci pași — iar băieții erau de-acum destul de departe.

— O sfărîmă! răcnî Axente, svîrlînd sticla și luîndu-se cu mîinile de cap

În uruitul motorului, șoferul nu auzi nimic dar auzi în schimb Costică al nostru care, cu privirea-n pămînt, își tirșea pașii pe trotuar în vecinătatea bicicletei. Ridică privirile și-o zări. Zări și camionul. Prîncepu ce putea să urmeze. Într-o clipă sări-n mijlocul drumului, înșfăcă bicicleta de șea și-o trase fulgerător pe trotuar. Se-ntoarse și-l privi pe Axente, care, împreună cu ceilalți, alergau gîlînd spre el.

— Costică, Costică, plimbă-te

povestire de Al. Ovidiu Zotta

gă pe bicicletă. Dar cum să mărturisească așa ceva în fața atîtor specialiști și mai ales în fața lui Axente care pare că vine din „Circuitul R.P.R.?”

Văzînd că rugămintele lor nu prea dau rezultate fericite, băieții adoptă o nouă tactică;

— Grozave cauciucuri are bicicleta ta!

— Măi, are și pompă, și tutie cu scule...

— Ca să nu mai vorbim despre schimbătorul de viteze...

Axente primește laudele cu demnitate deplină. Ba, se face chiar că nici nu le ia în seamă.

— Ho, ce vă înghesuți așa! Ce-ați văzut? O bicicletă și nimic mai mult!... Păzea!

Își face vînt în șea și pornește glonț, sub privirile admirative ale tuturor. Costică, mai cu seamă, se uită cu răsufllarea tăiată de emoție și chiar de oarecare invidie față de măiestria cu care pedalează Axente.

Acest Axente crede despre sine că nu-i cel mai prost băiat de pe suprafața pămîntului. La urma urmelor, de ce să se spună despre el că-i zgîrcit? Și-apoi, dîndu-le voie să meargă cu bicicleta, și-ar creia o mare autoritate. Ar putea să le ceară apoi orice: cărți, nasturi,

niciodată cu bicicleta. Ceea ce nu putea mărturisi căci s-ar fi făcut de rîs.

Nici nu-și dădu seama cînd terminară cu toții. Auzi ca prin vis glasul grăbit al lui Axente:

— Hai, Costică, dă-i drumul și tu că m-am plictisit.

Luat pe neașteptate, Costică se pierdu cu firea. Fără să-și dea seama ce face, buimăcit, luă bicicleta de ghidon, încălecă, căută pedalele și în clipa următoare se clătină, prăbușindu-se.

Noroc că Gelu, care-i mai sprinten, îl sprijini înainte de-a atinge pămîntul.

— Netotule, de ce te bagi dacă nu știi să mergi? îl repezi Axente.

— Voiam să învăț acum... tare-mi place bicicleta! se desvînovăți sincer Costică.

— Asta-i bună. Te pomenesti că vrei să faci școală pe bicicleta mea? Să mi-o strici? Păi știi tu cît costă?

— Poate că n-o stric... Ce, e de hîrtie?

— Aha mai îți și rîzi de mine? Pleacă de-aici.

Costică oîță, privi dezorientat în jur, apoi ridică din umeri:

— Nici n-am nevoie de bicicleta ta, dacă faci pe nebulu!

Și se duse, cu pași înceți, necăjit.

Nepăsător, Axente își rezemă bicicleta de un stîlp de telegraf, își scoase sticla de la șold și începuse să bea, deși apa se încălzise iar cișmeaua era la doi pași, în curte. Apoi, vîntul o fi răbufnit dintr-o

Desene de E. ZUKERMAN și BURSCHI

clî vrei cu ea! Il bătu fericit pe umăr Axente. Ți-o dau pentru o zi întregă dacă vrei! Chiar eu te învăț să mergi cu bicicleta!

— Vezi-ți de altul, se scutură Costică. N-am nevoie de pomană!

— Adică, mai ții la supărare? Atunci de ce ai salvat bicicleta? se miră Axente.

Costică îl privi nemulțumit. Șovăi o clipă să deschidă gura, apoi vorbi parcă în silă:

— Credeam că ești numai răutăcios, dar acum văd că ești și prostănac. Auzi ce vorbă: „De ce mi-ai salvat bicicleta?”

Costică făcu un semn de lehamite cu mîna și se urni din loc depărtîndu-se cu aceiași pași înceți de mai înainte.

Și astfel, bicicleta l-a făcut pe Axente ca, înainte de-a cîștiga un campionat, să piardă un prieten. Hm, cît de ciudate sînt unele biciclete...

Filatelie

Cu ocazia celei de a XX-a aniversări a industriei aluminiului în Ungaria, poșta R. P. Ungaria a emis la 5 octombrie 1955 un timbru de aluminiu. Este primul timbru emis în acest gen pînă acum. Timbrul este imprimat pe o foiță subțire de aluminiu lipită pe hîrtie. Greutatea în realizarea acestui timbru a fost faptul că foarte greu s-a găsit materialul care să fie bun pentru a putea lipi foița de aluminiu, atît de subțire cum este, pe hîrtie. Noul timbru, în valoare de 5 forinți reproduce desenul unei emisiuni din anul 1950 și a fost emis într-un tiraj de 60 000 bucăți dantelate și 1.500 bucăți nedantelate.

Și o altă curiozitate a lui. Acest timbru cufundat într-o baie de benzină își pierde îndată culoarea.

Așa că trebuie multă atenție pentru păstrarea lui dacă vrei să avari în colecție un timbru ca acesta, cu frumoasele lui reflexe metalice.

Intr-adevăr o surpriză pentru filateliști!

O frumoasă serie de timbre a apărut de curînd în Republica Populară Romînă, „Vîndtoarea” formată din 12 valori.

Valorile seriei sînt cuprinse între 20 bani și 4,25

lei și reprezintă: iepurele, dropia, păstrăvul, mistrețul, ursul, șazanul, risul, veverița, cocoșul de munte, capra neagră, rața sălbatică și cerbul.

Fiecare valoare este imprimată în 2 culori, dintre care verdele și brunul predomină.

Timbrele au fost tipărite pe hîrtie velină în coli a 50 bucăți. Dimensiunea este de 27/37,8 mm. Execuția grafică aparține colectivului I. Dumitrana.

